

BULÁNYI GYÖRGY

ÉDESANYÁM HALÁLÁRA

Testvéreim!

Isten Atyánkká lett, mi pedig a gyermekeivé, mert önmagából, a szeretetből formált meg minket, hogy Istent és embertársainkat szeretve részt vehessünk az ő szentháromságos életében.

Isten testvérünké lett, mert a Fiú eljött közénk, hogy megtanítsa minket, miként kell Istent és egymást szeretnünk.

Isten a maga Szent Lelke által fogantatásunk óta lakást vett bennünk, és belülről mimagunkból súgja nekünk: életünket arra használjuk, hogy javára legyünk egymásnak, testvéreinknek.

Ez az Atya, ez a Fiú és ez a Szentlélek legyen mindnyájatokkal.

Könyörögjünk! Atyánk, Istenünk. Te 79 esztendővel ezelőtt életet adtál édesanyámnak, hogy e 79 esztendőn keresztül Neked engedelmességeddel teljesítse a Szentháromságból való élet törvényét, hogy hűségesen szolgálja azokat, akiket gondjára bízta. A neki kijelölt pályát megfutotta, és nyolc napja megjelent Előtted, hogy számot adjon, miként gazdálkodott a kapott élettel. Kérünk Téged, hogy a tékozló fiú édesapjának minden szeretetet felülmúló szeretetével öleld őt át, fogadd magadhoz és vezesd be kézen fogva örök országodba a mi Urunk Jézus Krisztus, a te szent Fiad által, aki veled, és a Szentlélekkel együtt él és szeret mindörökkön örökké.

Szentlecke Szent Pál apostolnak a rómaiakhoz írt leveléből:

Senki közülünk nem él önmagának, és senki nem hal meg önmagának. Míg élünk, Istennek élünk, s ha meghalunk, Istennek halunk meg. Tehát akár élünk, akár halunk, az Úré vagyunk.

Evangelium Szent János könyvéből:

Ne legyen nyugtalan a szívetek. Higgyetek Istenben és bennem is higgyetek. Atyám házában sok lakóhely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítek nektek. Ha aztán elmegyek és helyet készítek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.

Testvéreim Jézus Krisztusban.

Nektek, akik eljöttetek, hogy Édesanyámért közösen imádkozzatok, most Édesanyámról fogok beszélni. Élt hetvenkilenc évet. Semmiféle tudományos művet nem hagyott hátra, semmiféle művészi alkotással nem írta be nevét az emberiség történetébe, a gazdasági élet fejlődésén sem lendített, politikai sikerekkel sem dicsekedhetett. Csak élt. Csak élt és szeretett. Hetvenkilenc esztendőn keresztül – amennyire én ismertem – életének egyetlen vezető szempontja ez volt: hasznára akart lenni övéinek. Élete teljesen magánélet volt. Semmi olyasmit nem hozott létre életével, aminek következtében magánélete közéletté lett volna. Az ő élete sohasem volt közügy. Csak élt, és csak szeretett. Életének utolsó esztendejében, amikor már nagyon sokat szenvedett és szeme nem bírta már az olvasást,

elkészített tíz nagy kézimunkát és 35 kis kézimunkát mindegyik gyermeke és más szerettei számára. Kiválasztotta a megfelelő színeket, hogy erre vagy arra a bútorra megfelelő legyen. Csak élt és csak szeretett. Csak arra vigyázott, hogy hasznossá tudja tenni magát anyaként, nagymamaként, dédnagymamaként. Ennek az lett az eredménye, hogy szerették őt. Szerettük őt, mert nem volt saját magával elfoglalva. Életének legnehezebb hónapjaiban is az volt a gondja, hogyan tudjon hasznunkra lenni. S aki szolgálni akar bennünket, azt lehetetlen vissza nem szeretnünk.

Akik őt szerették, szeretetének erejében egymáshoz is közelebb kerültünk. Ha igaz az, hogy minden közügy és minden közélet annyit ér, amennyi békességet tud teremteni, akkor vissza is kell vonnom, amit szavaim elején mondtam, azt, hogy élete nem volt közügy, élete nem volt közéleti. Nem tudok emberről, aki haragudott volna reá, nem tudok emberről, akire ő haragudott volna. Szívesen voltak körében és békesség volt ott, ahol ő volt a központ.

Nem nehéz kitalálni, mi volt ennek az életnek a titka. Az Isten volt számára – mindenekelőtt. Életének nagyon nehéz szakaszaiban is. Akkor is, amikor édesapám fiatalkori megtérése után sorba elvállalta a gyermekeket. Akkor is, amikor Marcsuka születése előtt az orvos megmondotta, hogy életével játszik. Akkor is, amikor el kellett veszítenie tizenöt esztendőös fiát. Akkor is, amikor már alig bírta egy másik gyermekének a szenvedését. Mindig el tudta fogadni, hogy neki helyt kell állnia, és nem törődhetik magán-fájdalmaival. Időnként gyónáson kívül is elmondotta nekem a bűneit, és én mindig mélységesen szégyenkeztem, hogy mi is az, amit ő bűnnek tekint. Ennek az életnek a titkát Szent Pál apostol megfogalmazta a Rómaiakhoz írt levélben: nem magunkért élünk, nem magunk körül forgunk, feladatunk van, és feladatot kell teljesítenünk hűségesen. Egy feladatot kell teljesítenem és annyiba kerül, amennyibe. Ez a titka ennek a hetvenkilenc esztendőnek.

Mi most egy kicsit szomorúak vagyunk, hogy nincsen hová hazamennünk. Egy kicsit szomorúak vagyunk, hogy nem csókolhatjuk meg, nem simogathatjuk meg..., de azért több a szívünkben az örvendezés. Nagyon sok szenvedéstől szabadult meg. Pályáját megfutotta és hazatért. Hazatért oda, ahová előtte már elment valaki, akiről az evangéliumban hallottunk, s aki – amikor elment közülünk – azt mondtotta, hogy nem hagy árván bennünket, hanem csak helyet készít nekünk, s majd eljön értünk és kézenfogva elvisz bennünket Magához. Most eljött édesanyánkért.

Ne legyünk tehát szomorúak, mert befejezte küldetését. Találkozott már Ővele, megláthatta már az Istent. Azt gondolom róla, hogy amikor meglátta Istent, aki bevezette őt abba a másik világba, ahol tovább kell folytatnia itt lenn elkezdett életét, megkereste édesapámat és megkereste a testvérünket. Aztán reá jellemzően azt hiszem, hamarosan odaperdült az Úr Jézus elé és megkérdezte, hogy ő itt most mit csinálhat... És biztosan azt is kitudakolta, hogy most már miképpen lesz neki kapcsolata ezzel a hazával, amelyikre vonatkozóan neki még gondjai vannak. Ami az anyagiakat illeti, csak egyetlen egy dologban végrendelkezett: adjunk tízezer forintot az éhezőknek. Ezenfelül már csak egyetlen egy gondja volt. Újból és újból erről beszélt: azt szeretné, hogy kivétel nélkül minden gyermekével találkozhasson, azt szeretné, hogy minden gyermekének kivétel nélkül olyan legyen az élete, hogy eljöhessen értük is az Úr Jézus és elvihesse őket is oda, ahol ő most már van.

Az Úr Jézusnak, Szent Pálnak és egy kicsit Édesanyám életének a tanítását is akarom összefoglalni ezekkel a tételekkel:

Másokért kell élnünk, és nem önmagunk körül forogni.

Tudnunk kell, hogy megbízatást kaptunk Istentől és életünk legfontosabb ügye, hogy ezt a megbízatást teljesítsük.

S végül ezeknek erejében bizton lehet remélnünk, hogy halálunk után meglátjuk majd azokat, akiket szeretünk, akik szeretnek. Ámen.

Könyörögjünk!

Istenünk, örök szeretettel szeretsz minket. Magadból adtál létet nekünk, hogy ajándékainkat felhasználva úgy töltsük földi életünk napjait, hogy visszatérhessünk Hozzád. Ámen.

1. Hogy édesanyánkat édesapánk és Ágoston testvérünk mellé örök országodba befogadjad - add meg Urunk.
2. Hogy szüleink példáját követve mi is a másokért élni akarás útját válasszuk - add meg Urunk!
3. Hogy úgy használjuk fel a nekünk adott időt, hogy az örök lakóhelyen befogadhassanak minket - add meg Urunk!
4. Hogy Isten földi országát építve halálunk órájában megnyíljon számunkra Isten örök országa - add meg Urunk!
5. Hogy életünk minden cselekedetével az Úrnak éljünk, s halálunkkal az Úrnak haljunk - add meg Urunk!

Atyánk, adj erőt nekünk, hogy életünkből ki tudjunk rakni mindent, ami nem a szeretetből való, hogy így halálunk óráján minket is szívesen fogadj Magadhoz testvérünk, a te szent Fiad pártfogása által, aki veled és a Szentlélekkel él és szeret mindörökkön örökké.

Könyörögjünk!

Atyánk, a Kenyérrel és a Borral együtt felajánljuk Neked szívünk minden Neked tetsző szándékát, és kérünk Téged, fogadd Magadhoz és szentjeid társaságába Gizella szolgáló leányod és kapja meg hűséges szolgálatának örök jutalmát. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

Könyörögjünk!

Atyánk, kérünk Téged, Fiad áldozatának erejében törölj le Gizella szolgálóleányod lelkéről mindent, ami nem méltó az örök hazához, és egyesítsd őt Magaddal mondhatatlan szereteted által. A mi Urunk...

Testvéreim, tíz évvel ezelőtt szüleim aranylakodalmas szentmiséje egy dallal fejeződött be, amelynek három szakasza a múlttól, a jelenről és a jövőről szólt. Ami akkor még jövő volt, az most már beteljesedett. Legyen kedves ez a dal számunkra... és számukra is, akiket ez a halál újra és örökre egyesített, s most már az Örök hazából hallgatják.

Csillagok közé írta az Úr a te nevedet
Csillagok honában vár már téged odafent
Csillagok közé ő felemelte életedet
Csillagok sorába, oda fel, ahol a Menny.

Az éj, mikor az Úr téged akart, az éj
Melynek ölen a vágy fogant, az éj,
Mikor először ért mosolya, óh éj,
Áldott az éj.

Csillagok közé...

A nap, mikor az Úr éretted halt, a nap,
A nap, melyen örökre lettél a fia
A nap, mikor Ő lett szíved örök ura,
Áldott a nap.

Csillagok közé...

Az est, mikor az Úr magához hív, az est
Az est, amikor csak Neki dobbant szíved
Az est, mikor örök reményed Hozzá vonz,
Áldott az est.

Csillagok közé...

Áldjon meg minket az Atya, aki útnak indított minket,
Áldjon meg minket a Fiú, aki Úttá lett számunkra,
Áldjon meg minket a Szentlélek, aki hazavezet minket.
Áldjon meg minket az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Ámen.

Ez az Édesanyámért bemutatott szentmise véget ért. Ennek erejéből éljünk Jézus testvéreiként, az Atya gyermekeiként - egymással békességben.

1976.

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1976, 1. kötet